

1 ลิสต์

ลิสต์มาถึงหลังจากสโลนหายไปสองสัปดาห์

ฉันไม่ได้รับมันตั้งแต่นั้นเพราะฉันออกไปบ้านสโลนครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อจะได้เจอเธอที่นั่น ตอนนี้ฉันกำลังขับรถโดยไม่เปิดไอพอด มือก็จับพวงมาลัยแน่น ฉันตัดสินใจว่าถ้าเจอสโลน จะไม่ขอคำอธิบายอะไรทั้งนั้น เธอไม่จำเป็นต้องบอกว่าทำไมจู่ๆ ก็ไม่รับสายฉัน ไม่ตอบข้อความ ไม่ตอบอีเมล เธอไม่จำเป็นต้องมาอธิบายว่าทำไมถึงได้หายตัวไปพร้อมกับพ่อแม่รถก็ไม่อยู่ ฉันรู้ว่าตัวเองเหมือนกำลังคิดเพื่อเจ้อ เหมือนฉันกำลังต่อรองอยู่กับนายหน้าแห่งจักรวาลที่สามารถรับประกันอะไรๆ ให้ฉันได้ แต่ฉันก็ยังคงมุ่งหน้าสู่ถนนแรนดอล์ฟฟาร์มส์เลนอยู่ดี โดยไม่สนว่าต้องแลกด้วยอะไร ขอแค่สโลนอยู่ที่นั่นก็พอ เพราะถ้าเธออยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเริ่มกลับมาสมเหตุสมผลอีกครั้ง

คงไม่เกินไปถ้าจะพูดว่าช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมาฉันมันเลวร้ายที่สุดเลย สดลัปดาห์แรกของปิดเทอมฉันถูกพ่อแม่ลากไปย่านอัสเพ็ตต์โดยไม่ยินยอม

Since You've Been Gone

ประท้วงยังไงก็ไม่มีเป็นผล หลังจากเช้าๆ ออกๆ ร้านขายของโบราณกับห้องภาพมาหลายแห่งเกินไป พอกลับมาที่เมืองสแตนวิชฉันก็รีบโทรหาสโลนก่อนเลย ในมือกำกุญแจรถไว้แน่น ร้อนใจรอฟังเสียงเธอ จะได้ถามว่าเธออยู่ที่ไหน อยู่บ้านหรือเปล่า ถ้าอยู่ฉันจะรีบไปหา แต่สโลนก็ไม่รับสาย รออีกชั่วโมงค่อยโทรไปก็ยังไม่รับ ตอนดึกก็ไม่รับ จนก่อนนอนโทรอีกครั้งก็ยังไม่รับ

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันขับรถไปบ้านสโลนเพียงเพื่อที่จะพบวารรถของพ่อแม่เธอก็หายไปเหมือนกัน แถมหน้าตาก็มีดหมด สโลนไม่ตอบข้อความและป้านนี้ก็ยังไม่รับสาย โทรไปก็เข้าระบบฝากข้อความเสียงตลอด แต่ฉันก็ไม่ได้กังวลใจอะไร ตอนนั้นยัง... เพราะบางครั้งสโลนก็ชอบปล่อยให้โทรศัพท์แบบตา หมด สายชาร์จก็มักจะหายไปไหนไม่รู้ ส่วนมิลลิสกับแอนเดอร์สันพ่อแม่ของสโลนก็มีนิสัยชอบลากสโลนไปเที่ยวโดยไม่บอกล่วงหน้า บางครั้งพวกเขาจะหนีบสโลนไปหาดปาล์มบีชหรือเกาะนั่นทักเกต แล้วสโลนก็จะกลับมาในสองสามวัน ผิวเป็นสีแทนเซียว เธอจะมีของขวัญมาให้ฉันพร้อมกับเรื่องเล่ามากมาย ตอนนั้นฉันแน่ใจว่ามันก็คงเป็นแบบนั้นอีกละมัง

แต่พอสามวันยังไม่ได้ข่าวฉันก็ชักเป็นกังวล พอผ่านไปห้าวันฉันก็สติแตกเลย ฉันหมกตัวอยู่ในบ้านเอาแต่นั่งจ้องโทรศัพท์ให้มันดังต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว ฉันเลยเริ่มขับรถไปทั่วเมือง ไปตามสถานที่ของเรา ฉันมักจะนึกภาพว่าเธออยู่ตรงนั้นจนกระทั่งพบว่าเธอไม่อยู่นั่นละ เธอไม่ได้แอบแดดอยู่บนโต๊ะปิกนิกที่สวนผลไม้ ไม่ได้เลือกเสื้อผ้าราคาพิเศษอยู่ในร้านกาลครั้งหนึ่งถึงสองครั้ง ไม่ได้กินพิซซ่าลับประดออยู่ในร้านกับตันพิซซ่า เธอแค่หายตัวไป

ฉันไม่รู้จะทำไมยังกับตัวเองดี ไม่บ่อยเลยที่เราสองคนจะไม่ได้เจอกันทุกวัน อีกทั้งปกติเราจะคุยหรือส่งข้อความหากันตลอด โดยไม่มีหัวข้อไหน

เป็นเรื่องต้องห้าม ไม่มีหัวข้อไหนเรื่อยเปื่อยเกินไป ถึงกับเคยคุยกันแบบนี้เลย ว่า หน้าม้าฉันซักจะดูเหมือนชาวอามีซมากไปแล้วนะเนี่ย สัญญานะว่า เธอจะบอกกันตรงๆ (ฉัน) หรือ ลังเกตมั๊ยว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีใครพูดถึงสัตว์ประหลาดลึกลับเนสส์กันมาซักพักแล้ว (เธอ) ในช่วงสองปีที่เราซึ่บักกัน ฉันเล่าความคิดและประสบการณ์ทุกอย่างให้เธอฟังจนเกือบหมด และความเจียบที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันนี้ก็ให้ความรู้สึกกึกก้องเหลือเกิน ฉันไม่รู้จะทำยังไงดี ได้แต่ส่งข้อความและพยายามตามหาเธอไปเรื่อยๆ ฉันชอบหยิบมือถือขึ้นมาบอกสโลนบ่อยๆ ว่าฉันทำใจไม่ได้กับการที่เธอไม่รับโทรศัพท์ฉันแบบนี้

ขณะที่เราลงไปจอดหน้าบ้านสโลน ฉันก็กลั่นหายใจลึกแบบเดียวกับตอนเป็นเด็กที่กำลังจะแกะกล่องของขวัญวันเกิดกล่องสุดท้าย ในใจนี่ก็อยากให้มันเป็นสิ่งเดียวที่ฉันยังไม่มี สิ่งเดียวที่ฉันต้องการ

แต่ถนนั้นก็ว่างเปล่า หน้าต่างมืดหมดทุกบาน ถึงอย่างนั้นฉันก็เอาจอดหน้าบ้านเธอ เข้าเกียร์จอดแล้วดับเครื่อง ฉันเอนหลังพิงเบาะพยายามกลั่กสั่นความอึดอัดที่เอ่อขึ้นมาในลำคอ ฉันไม่รู้จะทำยังไงอีกแล้ว ไม่รู้จะไปตามหาที่ไหนอีก ไม่มีทางที่สโลนจะหายไปเฉยๆ เธอต้องบอกอะไรฉันบ้างสิ

แต่ถ้าอย่างนั้นเธออยู่ที่ไหนกันล่ะ

ขณะที่รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะร้องไห้ ฉันก็ลงจากรถแล้วหรีตามองตัวบ้านภายใต้แสงอาทิตย์ยามเช้า แแค่การที่ไม่มีใครอยู่บ้านเลยในเวลาเช้าๆ แบบนี้มันก็เป็นหลักฐานที่เพียงพอแล้ว เพราะฉันรู้ว่าไม่มีลิกับแอนเดอร์สันไม่เคยตื่นก่อนสิบโมงเช้า แม้รู้ว่าไม่มีประโยชน์ ฉันก็ยังเดินไปที่บันไดหินกว้างๆ หน้าตัวบ้านอยู่ดี ตามชั้นบันไดลุมไปด้วยใบไม้คิมหันต์สีเขียวสด ลุมเป็นกองหนาจนฉันต้องใช้เท้าเขี่ยออกไป ในใจลึกๆ รู้ตัวว่านี่มันชัดยิ่งกว่า

Since You've Been Gone

ชัดอีกว่าไม่มีใครอยู่บ้าน และไม่อยู่มาพักใหญ่แล้ว แต่ฉันก็ยังเดินไปที่ประตูหน้า จับตัวเคาะรูปหัวสิงโตทองเหลืองแล้วเคาะประตูอยู่ดี อย่างที่เคยทำมาแล้วห้าครั้งในสัปดาห์นั้น ระหว่างรอ ฉันพยายามมองลอดกระจกข้างประตูเข้าไปข้างในด้วยความหวังเฮือกเล็กๆ ว่าในวินาทีข้างหน้า หรือในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ฉันจะได้ยินเสียงฝีเท้าของสลอน เธอจะวิ่งลงมาเปิดประตูแล้วดึงฉันเข้าไปกอดแน่นๆ ก่อนจะพุดรัวใส่ฉันด้วยความเร็วหนึ่งไมล์ต่อนาที แต่บ้านก็เงียบกริบ ฉันมองเข้าไปเห็นแต่ป้ายประกาศเกียรติคุณทางด้านประวัติศาสตร์แผ่นหนึ่งเท่านั้น เป็นป้ายที่บอกว่าบ้านหลังนี้ถือเป็น 'หนึ่งในสมบัติทางสถาปัตยกรรมของเมืองสแตนวิช' ป้ายแผ่นนี้ดูเหมือนมีรอยนิ้วมือเต็มไปหมดอยู่ตลอดเวลา

ฉันยังรอต่อไปอีกสองสามนาที แคร็กเหนียว จากนั้นค่อยหันหลังไปนั่งจ่อมอยู่ตรงบันไดชั้นบนสุด พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่สติแตกอยู่กลางกองใบไม้

เศษเสี้ยวในใจฉันยังมีความหวังอยู่ว่าตัวเองจะตื่นขึ้นมาในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า แล้วพบว่านี่มันเป็นแค่ฝันร้ายที่สมจริงมากๆ เรื่องหนึ่ง อีกไม่นานฉันคงจะตื่นขึ้นมาเจอสลอน เธอจะอยู่ที่ปลายสายอย่างที่ควรเป็น และเธอจะต้องเตรียมแผนการสำหรับเราสองคนเอาไว้แล้วแน่ๆ

บ้านของสลอนอยู่ในเขตที่คนเรียกกันมาช้านานว่า 'หลังเขา' ในบริเวณนี้บ้านแต่ละหลังจะใหญ่โตและอยู่ห่างจากกันมาก แกลมที่ดินก็ยังเป็นผืนใหญ่ บ้านสลอนอยู่ห่างจากบ้านฉันสิบไมล์ ซึ่งถ้าเป็นตอนที่ฉันยังวิ่งได้พิสดาร ฉันก็วิ่งมาบ้านเธอได้สบายเลย แต่ถึงแม้บ้านเราสองคนจะอยู่ใกล้กัน สภาพชุมชนก็ยังแตกต่างกันมาก ที่นี้นานๆ ทีถึงจะมีรถแล่นผ่าน ลึกคั่น ความเงียบคอยตอกย้ำว่าฉันอยู่ตรงนี้ตามลำพัง ไม่มีใครอยู่ในบ้าน และค่อนข้างแน่ชัดว่าคงจะไม่มีใครกลับมา ฉันเอนตัวไปข้างหน้า ปล่อยให้

ผมปรกลงมาเหมือนม่าน ถ้าไม่มีใครอยู่ในบ้านจริงๆ อย่างนั้นฉันก็สามารถนั่งอยู่ตรงนี้ได้สักพักเพราะคงไม่มีใครมาไล่ เผลอๆ อาจจะอยู่ได้ทั้งวันเพราะเอาจริงๆ นะ ฉันก็ 모르เหมือนกันว่าตัวเองควรจะทำอะไรดี

แล้วในตอนนั้นฉันก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ จิ้งเจงยหน้าพรวด รีบปิดผมออกจากไบหน้า ความหวังแผ่ซ่านขึ้นในอกอีกระลอก แต่วรถที่กำลังแล่นเข้ามาบนถนนหน้าบ้านอย่างช้าๆ คันนี้ไม่ใช่บีเอ็มดับเบิลยูที่มีรอยบุบเล็กน้อยของแอนเดอร์สัน มันเป็นรถกระบะสีเหลือง ทำกระบะเต็มไปด้วยเครื่องตัดหญ้าและคราด พอรถมาจอดหน้าบ้านโดบ้าน ฉันก็เห็นตัวหนังสืออ่อนช้อยข้างรถ *รับจัดภูมิทัศน์แดนวิซ ลงต้นไม้...แต่งสวน...บำรุงรักษา...รวดเร็วจริงๆ ไว!* สโลนชอบมากเวลาที่ร้านรวงต่างๆ มีชื่อหรือโลโก้แกนฮาๆ ใ้ว่าเธอจะเป็นคนชอบเล่นคำอะไร เธอก็แค่ชอบนิกภาพตอนเจ้าของกำลังนั่งคิดชื่อพวกนี้เท่านั้นเอง ลองนึกดูสิว่าพวกเขาจะดีใจแค่ไหนตอนบั้งโอดีเด็ดๆ ขึ้นมาได้ ฉันเผลอจำสโลนนี้ไว้ในใจ เตรียมจะเอาไปเล่าให้สโลนฟัง แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่านี่มันเง่าแก่ไหน

ผู้ชายสามคนลงจากรถแล้วเดินไปที่ท้ายกระบะ สองคนเริ่มยกอุปกรณ์ลงมา พวกเขาดูมีอายุ บางทีอาจเป็นพวกนักศึกษา ฉันนั่งตัวแข็งที่อยู่อตรงบันได ตาจ้องมองคนเหล่านั้น ฉันรู้ว่านี่อาจเป็นโอกาสที่ฉันจะได้ข้อมูลอะไรสักอย่าง แต่ก็แปลว่าฉันจะต้องเข้าไปคุยกับชายกลุ่มนี้สินะ ฉันเป็นคนขี้อายตั้งแต่เกิด เพิ่งจะดีขึ้นในช่วงสองปีมานี้ พอมีสโลนอยู่ใกล้ๆ ฉันจะรู้สึกเหมือนมีตาข่ายนิรภัยทันที เธอจะช่วยนำในเวลาที่ต้องการ แต่ถ้าไม่ ฉันก็รู้ว่าเธอจะอยู่ตรงนั้นแหละ คอยโดดเข้ามาช่วยตอนฉันเริ่มฝ่อหรือซักจะพูดตะกุกตะกัก ทีนี้เวลาลอยคนเดียวฉันก็จะไม่ค่อยเกร็งเท่าไรแล้ว เพราะรู้ว่าถ้าเผลอทำอะไรบ้าๆ เป้อๆ ออกไป ฉันก็จะมีเรื่องไปเล่าให้สโลนฟังเพิ่มอีกเรื่องหนึ่ง แล้วเราก็จะหัวเราะไปด้วยกัน แต่พอไม่มีเธออยู่

ตรงนี้ มันก็เริ่มชัดเจนขึ้นมาว่าฉันนี่มันชวนคนคุยไม่เก่งเอาเสียเลย

"เฮ้" มีเสียงคนทักฉัน แล้วฉันก็สะดุ้งพรวด ผู้ชายที่ดูแก่สุดในกลุ่ม กำลังมองขึ้นมา เขาเอามือป้องตาไปด้วย ส่วนคนงานอีกสองคนกำลัง ยกรถตัดหญ้าลงมา "เธออยู่บ้านหลังนี้รีเปล่า"

ชายอีกสองคนวางรถตัดหญ้าลง ฉันรู้จักหนึ่งในนั้น เราเคยเรียนวิชา ภาษาอังกฤษห้องเดียวกันเมื่อปีที่แล้ว นี่ทำให้สถานการณ์ยิ่งแย่งไปอีก ในฉับพลัน "เปล่า" ฉันพูด เสียงนี้แหบไปหมด คือในช่วงสองสัปดาห์ที่ ผ่านมาฉันแทบไม่ได้คุยอะไรกับพ่อแม่และน้องชายเลย ตอนที่ได้พูดเยาะ หน่อยก็คือตอนที่ฉันทิ้งข้อความไว้ในระบบข้อความเสียงของสโลนนี่ละ ฉันทกระแอมแล้วลองใหม่ "ไม่ใช่ค่ะ"

ชายคนที่พูดกับฉันเลิกคิ้วขึ้น ฉันรู้เลยว่าถึงคิวต้องไปจากตรงนี้แล้ว อย่างน้อยที่สุด พวกเขาก็ต้องคิดว่าฉันกำลังบุกรุกสถานที่อยู่ แถมยังเกะกะ การทำงานอีกต่างหาก ตอนนี้ทุกคนมองมาที่ฉันกันหมดเลย เห็นชัดว่า กำลังรอให้ฉันไปเสียที แต่ถ้าฉันไปจากบ้านสโลน...ถ้าฉันยอมแพ้ให้แก่คน แลกหน้าในลีสต์รายชื่อกลุ่มนี้...แล้วฉันจะไปหาข้อมูลมาจากไหนกันล่ะ นี่แปลว่าฉันจะต้องยอมรับว่าสโลนได้หายไปจากชีวิตของฉันแล้วจริงๆ ใช่ไหม

ชายคนที่พูดกับฉันกอดอกและทำหน้าหงุดหงิด ฉันรู้ว่าตัวเองคง นั่งตรงนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ถ้าสโลนอยู่ตรงนี้ด้วยนะ ฉันคงพอมีความกล้า ที่จะคุยกับพวกเขา ถ้าสโลนอยู่ตรงนี้ ป่านนี้เธอคงได้เบอร์หนุ่มๆ สองคน ในกลุ่มมาเรียบร้อยแล้ว เธอคงจะขอขี่รถตัดหญ้า เผลอๆ จะขอตัดเป็น ชื่อเธอตัวใหญ่ๆ ทั้งไว้บนสนามด้วย แต่เอาจริงๆ ถ้าสโลนอยู่ตรงนี้ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ก็คงไม่เกิดขึ้นตั้งแต่แรก ฉันรู้สึกแกำร้อนผ่าวขณะ ยันตัวลุกขึ้นแล้วรีบเดินลงบันไดหิน รองเท้าแตะฉันลื่นพริตเพราะกองใบไม้

แต่ฉันก็ตั้งหลักได้ก่อนจะหกล้มและทำตัวเองขายหน้ามากไปกว่านี้ ฉันพยักหน้าให้พวกเขา ก่อนจะก้มหน้าลงมองถนนหน้าบ้าน เตรียมเดินไปขึ้นรถตัวเอง

พอฉันกำลังจะไป พวกเขาก็ลงมือทำงานทันที พวกเขาแจกจ่ายเครื่องมือและเถียงกันว่าใครจะรับหน้าที่อะไรบ้าง ฉันจับประตูรถ แต่ยังไม่ได้เปิด ฉันจะยอมจากไปง่ายๆ แบบนี้จริงหรือ โดยไม่พยายามสักแอะเนี่ยนะ

"คือว่า" ฉันพูดขึ้น แต่ไม่ดังพอ ผู้ชายกลุ่มนั้นยังคงคุยกันต่อ ไม่มีใครเหลียวมองฉันเลย สองคนกำลังเถียงกันอยู่ว่าคราวนี้ถ้าใครใส่ปุ๋ย ส่วนคนที่เคยเรียนอังกฤษห้องเดียวกับฉันเมื่อปีที่แล้วกำลังดัดปีกหมวกเบสบอล "คือว่า" คราวนี้ฉันดันพูดตงเกินไปอีก ทุกคนเลิกคุยกันแล้วหันมามองฉัน เป็นจุดเดียวอีกครั้ง ฝ่ามือฉันนี้ชุ่มเหงื่อไปหมด แต่ฉันรู้ว่าต้องลุยต่อ ถ้าหันหลังกลับตอนนี้ฉันคงไม่มีวันยกโทษให้ตัวเอง "ฉันก็แค่...เอ่อ..." ฉันระบายลมหายใจอย่างสั้นระริก "เพื่อนฉันอยู่บ้านหลังนี้ และฉันก็กำลังตามหาเธออยู่ พวกคุณ..." แล้วจู่ๆ ฉันก็เห็นภาพแวบขึ้นมาเหมือนกำลังดูทีวีอยู่เลย ว่ามันเง่าแค่นั้นที่ฉันจะมาถามข้อมูลเกี่ยวกับเพื่อนสนิทของตัวเองจากคนสวนแบบนี้ "คือแบบว่า บ้านนี้เป็นคนจ้างพวกคุณมาหรือ ฉันหมายถึงพ่อแม่ของเพื่อนฉันนะ มิลลี้กับแอนเดอร์สัน วิลเลียมส์ไชร์เปล่า" ฉันพยายามยับยั้งชั่งใจแล้ว แต่ก็อดไม่ได้ที่รู้สึกมีความหวังขึ้นมา และเปลี่ยนมันให้เป็นอะไรสักอย่างที่ฉันเข้าใจได้ ถ้าบ้านวิลเลียมส์เป็นคนจ้างบริษัทรับจัดภูมิทัศน์สแตนวิช บางทีพวกเขาอาจจะแค่กำลังเดินทางไปที่ไหนสักแห่ง พอกลับมาจะได้ไม่ต้องทำอะไร มันคงเป็นทริปที่นานหน่อยล่ะมั้ง คงเป็นที่ที่ไม่มีสัญญาณมือถือและเช็คอีเมลไม่ได้ เรื่องทั้งหมดมันก็แค่นี้เอง พวกผู้ชายมองหน้ากันเหมือนไม่คุ้นชื่อเหล่านี้เลย "ขอโทษด้วย"

Since You've Been Gone

ชายคนที่พูดกับฉันเป็นคนแรกบอก "พวกเราแค่ได้ที่อยู่มา เรื่องอื่นนี่ไม่รู้เลย"

ฉันพยักหน้าด้วยความรู้สึกถึงความหวังก้อนสุดท้ายกำลังหลุดลอยไป พอลองมาคิดดู การที่มีคนสวนมานี่ แค่นี้มันก็เป็นสัญญาณที่ไม่ดีอยู่แล้ว เพราะฉันไม่เห็นแอนเตอร์สันจะเคยสนใจสวนบ้านตัวเองเลยแม้แต่นิดเดียว ทั้งที่เขาก็ถูกสมาคมประวัติศาสตร์แดนวิชรบเร้าเป็นประจำ ให้จ้างใครมาดูแลอุทยานสักที

ชายสองคนเดินอ้อมไปข้างตัวบ้าน แล้วคนที่เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับฉันก็หันมามองพร้อมกับสวมหมวกเบสบอลไปด้วย "เฮ้ เธอไม่ใช่เพื่อนของสโลน วิลเลียมส์รีเปล่า"

"ใช่" ฉันรีบตอบทันที นี่คือตัวตนของฉันสำหรับคนที่โรงเรียน แต่ฉันก็ไม่เคยรังเกียจ... ยิ่งตอนนี้ยิ่งน่าดีใจเข้าไปอีกที่ถูกคนทักแบบนี้ บางทีเขาอาจจะรู้หรือได้ยินอะไรมาบ้าง "ฉันกำลังตามหาสโลนอยู่นี่แหละ นี่คือบ้านของเธอ เพราะงั้น..."

ชายคนนั้นพยักหน้าและยกไหล่เป็นเชิงขอโทษ "โทษทีนะ ฉันไม่รู้อะไรเลย" เขาบอก "หวังว่าจะหาเพื่อนเจอละกัน" เขาไม่ได้ถามชื่อฉัน และฉันก็ไม่ได้สะเหล่ตอบ จะมีประโยชน์อะไรละ

"ขอบคุณค่ะ" ฉันพูดออกมา แต่เข้าไปนิด เพราะเขาเดินกลับไปหาพรรคพวกตรงโน้นแล้ว ฉันมองดูตัวบ้านอีกครั้ง ตอนนี้นั้นดูเหมือนไม่ใช่บ้านสโลนด้วยซ้ำ ฉันพบว่าตัวเองทำอะไรไม่ได้แล้วนอกจากไปจากตรงนี้

ฉันไม่ได้ตรงกลับบ้านทันที แต่ไปแวะที่ร้านสแตนวิชรคอฟฟี่ก่อน เผื่อจะพลุ๊กมาก ๆ ได้เห็นเด็กสาวใช้ดินสอรอบผมขึ้นไปเป็นมวยกระเซิงๆ คนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะหัวมุม อ่านนิยายบริติชที่ชอบใช้เครื่องหมายยัติภาคแทนที่จะใช้เครื่องหมายอัฒประกาศ แต่สโลนก็ไม่ได้อยู่ตรงนั้น ตอนเดินกลับมา

ที่รถฉันคิดได้ว่าถ้าเธออยู่ในเมือง มันก็ไม่มีทางเลยที่เธอจะไม่โทรกลับมาหาฉัน นี่มันสองสัปดาห์มาแล้ว มันต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ

แปลกที่พอคิดอย่างนี้แล้วฉันกลับรู้สึกโล่งอกขณะกลับบ้านเพราะเพราะทุกเช้าก่อนออกจากบ้าน ฉันจะปล่อยให้พ่อแม่คิดว่าฉันกำลังออกไปหาสโลน แล้วถ้าพ่อแม่ถามว่าวันนี้จะไปไหนกับสโลน ฉันก็จะตอบคลุมเครือประมาณว่าจะออกไปทำงานพิเศษทำโน่นนี่นั่น แต่ตอนนี้ฉันรู้ว่าต้องบอกพ่อแม่แล้วว่าฉันเป็นกังวล ฉันอยากรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เพราะไม่แน่หรือพ่อแม่อาจรู้อะไรบางอย่างก็ได้ ถึงพ่อแม่ฉันกับพ่อแม่สโลนจะไม่ได้สนิทกันก็ตามที ครั้งแรกที่ทั้งสองคนพบกัน ตอนนั้นสโลนมานอนค้างที่บ้านฉัน และมีลิสกับแอนเดอร์สันก็มารับในวันถัดมา มาสายไปสองชั่วโมงอีกต่างหาก หลังจากพูดคุยเฉื่อยเฉื่อยกันนิดหน่อย และหลังจากที่สโลนกับฉันล่ำลากันแล้ว พ่อก็ปิดประตู หันไปหาแม่แล้วบอกว่า "อย่างกับถูกดูดเข้าไปในละครเวทีของเกอร์นี่เลย" ฉันไม่รู้หรือว่านั่นแปลว่าอะไร แต่ฟังจากน้ำเสียงก็เดาได้ไม่ยากว่ามันไม่ใช่คำชม แต่ถึงทั้งสองจะไม่ได้เป็นเพื่อนซี้อะไรกัน พ่อแม่ฉันก็อาจจะรู้อะไรมาบ้างก็ได้ หรือไม่ก็อาจจะพอไปสืบข่าวคราวอะไรได้

ยิ่งใกล้ถึงบ้าน ใจฉันยิ่งมีความหวังมากขึ้นเรื่อยๆ บ้านเราอยู่ใกล้เขตการค้าสี่เขตที่กระจายอยู่ทั่วเมืองสแตนวิช แถวบ้านฉันเหมาะที่จะเดินเท้าไปไหนมาไหน ค่อนข้างพลุกพล่านทีเดียวทั้งคนทั้งรถ โดยมากผู้คนจะหลังไหล่ไปยังชายหาดซึ่งอยู่ห่างจากบ้านฉันไปสิบนาทีหากขับรถ เมืองสแตนวิชรัฐคอนเนตทิคัต ตั้งอยู่บนช่องแคบลองไอส์แลนด์ และถึงจะไม่มีคลื่นลูกใหญ่มันก็ยังมึนทึบ วิวสวยๆ และบ้านหลังงามๆ ที่มีน้ำทะเลอยู่หลังบ้าน

ตรงข้ามกับบ้านฉันที่เป็นสโตร์วิกตอเรียนโบราณที่พ่อแม่ซ่อมแล้วซ่อมอีกตั้งแต่ย้ายมาอยู่เมื่อหกปีก่อน พื้นนั้นไม่สม่ำเสมอ เพดานก็เตี้ย แลมนชั้นล่างทั้งชั้นยังแบ่งเป็นห้องยิบย่อย...เดิมทีคงกันเป็นแผงอะไร

Since You've Been Gone

ลักอย่าง แต่พ่อแม่ฉัน...ที่ตอนแรกเคยอยู่กับฉันตามด้วยน้องชายในอพาร์ทเมนต์เล็กๆ ซึ่งข้างล่างมักเป็นร้านเดลิ* หรือไม่กี่ร้านอาหารไทย... ถึงกับรู้สึกว่าเป็นโชคครั้งใหญ่ โดยไม่คำนึงถึงความเก่าโทรมของมันเลย ไม่คิดว่ามันเป็นบ้านสามชั้นที่เย็นเยือก ค่าทำความร้อนแพงมากในฤดูหนาว ส่วนหน้าร้อนก็แทบไม่มีความเย็นใดๆ แม้แต่น้อย เพราะตอนที่บ้านหลังนี้ถูกสร้างขึ้น มันยังไม่มีใครคิดค้นเครื่องปรับอากาศ แต่ยังไงซะ พ่อแม่ฉันก็ยังตื่นตาตื่นใจกับบ้านหลังนี้กันมาก

บ้านหลังนี้เดิมทีทาสีม่วงแปร๊ด แต่จางไปตามกาลเวลาจนตอนนี้กลายเป็นสีลาเวนเดอร์ซีดๆ มันมีเฉลียงกว้างอยู่หน้าบ้าน มีระเบียงคาดฟ้าบนหลังคา มีหน้าต่างมากเกินจินตนาการไม่สมเหตุผลผล และมีหอกลมเล็กๆ ที่พ่อแม่ใช้เป็นห้องทำงาน

ฉันเอารถมาจอดหน้าบ้านแล้วก็เห็นน้องชายนั่งอยู่บนบันไดเฉลียงนั่งนิ่งมาก ซึ่งแค่นี้ก็น่าประหลาดใจแล้วเพราะเบ็กเกตต์ที่อายุสิบขวบคนนี้เป็นพวกอยู่ไม่สุข ชอบปีนป่ายเหมือนผีทิวชานินจา และชอบขี้จี้กรยานกับเพื่อนซี้คือแอนนาเบล มองต์เปลี่เยไปตามถนนแถวบ้านที่มีพวกมนุษย์แม่ชอบมาเดินเซ็นทรัลเซ็นเตอร์กระจายตัวกันไปในรัศมีห้าไมล์ "นี่" ฉันทักน้องชายขณะลงจากรถแล้วเดินไปที่บันได จู่ๆ ก็นึกกังวลขึ้นมาว่าตัวเองจะพลาดอะไรไปหรือเปล่าในช่วงสองสัปดาห์ที่ฉันเอาแต่นั่งชิมเซาตองกินข้าวกับที่บ้านโดยแทบไม่ได้สนใจสิ่งรอบตัวเลย บางทีเบ็กเกตต์อาจจะดื้อกับพ่อแม่มากไปหน่อยจนถูกไล่ออกมาสงบสติอารมณ์ก็เป็นได้ แต่เดี๋ยวจฉันก็ได้รู้เองละ ยังไงฉันก็กำลังจะเข้าไปคุยกับพ่อแม่เรื่องสลอนอยู่แล้ว "นายไม่เป็นไรนะ?" ฉันถามขณะเดินขึ้นบันไดเฉลียงสามชั้น

น้องเงยหน้าขึ้น แต่แล้วก็ก้มหน้ามองรองเท้าผ้าใบตามเดิม "พ่อแม่

* ร้านที่ขายเนื้อเย็นหรือวัตถุดิบสำหรับทำอาหารต่างชาติ

เอาอีกแล้ว"

"นายแน่ใจหรือ" ฉันเดินตัดเฉลียงไปเปิดประตูหน้าบ้าน หวังว่า เบ็กเกตต์จะคิดผิด เพราะยังงี้ก็ตาม เขาเพิ่งเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้ มาแค่สองครั้ง ไม่น่าอาจจะอ่านสัญญาณผิดก็ได้

เบ็กเกตต์เดินตามหลังฉันเข้ามาในสวนที่เคยเป็นโรงหน้าบ้าน แต่ตอนนี้ถูกพวกเราเปลี่ยนให้เป็นห้องเก็บรองเท้าไปแล้ว ซึ่งเราก็เอาเสื้อนอก ผ้าพันคอ กุญแจ และรองเท้าไปพาดไว้ทั่ว พอเข้ามาในบ้านแล้วฉันก็ต้องหยีตา เพราะที่บ้านชอบเปิดไฟแค่สลัวๆ เป็นประจำ "แม่คะ?" ฉันไขว่คว้าอยู่ในกระเป๋ากางเกงยีน หวังให้เบ็กเกตต์เข้าใจผิดไป

แต่พอสายตาปรับให้เข้ากับควมมืดได้ ฉันก็มองผ่านประตูห้องครัว เข้าไปเห็นว่าข้างในเต็มไปด้วยข้าวของจากร้านนอกเมืองกองเป็นภูเขาเลากา ที่ลุ่มอยู่บนเคาน์เตอร์ครัวคือเสียบียงอาหารมากมาย...มะกะโรนีสีสสำเร็จรูป ซีเรียลกล่องเบ้มหลายกล่อง นมกลลอนมหาศาล และขนมปังเบเกิ้ลชีสจำนวนเยอะเวอร์ ฉันค้นพบคาตาว่าเบ็กเกตต์เข้าใจถูกแล้ว พ่อแม่กำลังจะทำละครเรื่องใหม่กัน

"บอกแล้ว" เบ็กเกตต์ถอนหายใจขณะเดินเข้ามายืนข้างฉัน

พ่อแม่ฉันเป็นทีมเขียนบทละครที่ทำงานให้กับมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด คอลเลจในช่วงเปิดเทอม นี่เป็นเหตุผลที่เราต้องย้ายบ้านมาอยู่ใกล้ๆ กับมหาวิทยาลัยท้องถิ่นแห่งนี้ แม่สอนการเขียนบทละครให้ภาควิชาการละคร ส่วนพ่อสอนการวิเคราะห์เชิงลึกในภาควิชาภาษาอังกฤษ ช่วงเปิดเทอมทั้งคู่จะยุ่งและเครียดมาก...โดยเฉพาะตอนที่แม่กำกับละครเวทีและพ่อต้องรับมือกับวิทยานิพนธ์และการสอบกลางภาคของนักศึกษา...แต่พอปิดเทอมก็จะเป็นช่วงผ่อนคลาย บางทีทั้งคู่ก็จะหยิบสคริปต์เก่าๆ ที่พักไว้หลายปีออกมาปัดฝุ่นใหม่ แต่ส่วนใหญ่แล้วช่วงหยุดยาวสามเดือนจะ

Since You've Been Gone

ไม่ค่อยทำอะไรกัน ช่วงฤดูร้อนจะดำเนินไปเช่นนี้เป็นประจำ เพราะฉัน
โดยทั่วไปเราก็กินแทบจะสามารถวงปฏิทินไว้ได้เลย คือเดือนมิถุนายน พ่อจะ
เริ่มรู้สึกว่าคุณลุงกำหนดกรอบมากเกินไป และจะประกาศถึงความแมน
โดยการทำอาหารปิ้งย่างให้พวกเรากินทุกมื้อ ซึ่งของบางอย่างมันไม่ควร
เอามาอย่างจริงจัง อย่างเช่นลาซานญา เป็นต้น จากนั้นพ่อก็จะเริ่มไว้ครา
จนดูเหมือนชาวภูเขาเอาช่วงกลางเดือนกรกฎาคม แล้วในช่วงเวลาเดียวกัน
แม่ก็จะเริ่มทำงานอดิเรกใหม่ๆ ประกาศว่านี่เป็น 'ช่วงเวลาแห่งการ
สร้างสรรค์' มีอยู่ปีหนึ่งเราต้องพันผ้าพันคอเบี้ยวๆ ที่แม่หัดถัก อีกปี
เราใช้โต๊ะไม้ไม่ได้เลยเพราะมันเต็มไปด้วยจิ๊กซอว์ เราเลยต้องกินอาหารอย่าง
โดยการเอาจานวางไว้บนตัก ส่วนปีที่แล้วแม่บอกจะปลูกผัก ปรากฏว่า
สิ่งเดียวที่ปลูกขึ้นคือบวบ ทำให้พวกกกวางมารุมแทะ แล้วแม่ก็ประกาศ
สงครามกับพวกกกวางอีก แต่พอลายเดือนสิงหาคมพวกเรา ก็จะเวียนกัน
มากับอาหารใหม่ๆ ส่วนพ่อก็เริ่มเบื่อเวลาถูกคนมองแปลกๆ ที่ไปรษณีย์
พ่อจะโกนเคราทิ้ง เราจะเริ่มทำอาหารด้วยเตาอบในบ้าน ส่วนแม่ก็จะ
วางมือจากผ้าพันคอ จิ๊กซอว์ และบวบ มันเป็นกิจวัตรที่แปลกประหลาด
แต่บ้านเราก็เป็นแบบนี้ ซึ่งฉันชินไปแล้ว

แต่พ่อกับแม่เขียนบทละครเนี่ย อะไรๆ ก็จะไปเปลี่ยนไปหมดเลย มัน
เคยเกิดขึ้นมาแล้วแค่สองครั้ง ตอนฤดูร้อนที่ฉันอายุสิบเอ็ด พ่อแม่ส่งฉันไป
นอนค่าย...เป็นประสบการณ์เลวร้ายที่สุดสำหรับฉันซึ่งพ่อแม่ก็ดันเอาไป
เขียนเป็นพล็อตละครได้อีก อีกครั้งก็ตอนฉันอายุสิบสามและเบ็กเกตต์
อายุหกขวบ อยู่ดีๆ คินหนึ่งทั้งคู่ก็บึ่งไถเดียวละครเรื่องใหม่ จากนั้นก็หายไป
อยู่ในห้องอาหารกันตลอดหน้าร้อน โดยซื้ออาหารทิ้งไว้เป็นกองพะเนิน
และสองสามวันครั้งก็จะไพล่หน้าออกมาดูว่าพวกเรายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า
ฉันรู้ว่าพ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจไปปล่อยปละละเลยพวกเราหรอก เพียงแค่ทั้งคู่

ทำทีมเขียนบทละครมาด้วยกันตั้งแต่หลายปีก่อนพวกเราจะเกิด มันก็แค่เหมือนกับพ่อแม่ได้ย้อนไปสู่ความเคยชินก่อนเก่าก็เท่านั้น ตอนที่ทั้งคู่มีชีวิตอยู่เพื่อการเขียน นอกจากละครแล้ว สิ่งใดๆ ในโลกล้วนไม่สำคัญ

แต่ฉันไม่อยากให้มันเกิดขึ้นตอนนี้...ตอนที่ฉันต้องการความช่วยเหลือ
"แม่คะ!" ฉันตะโกนอีก

แม่ก้าวออกมาจากห้องอาหาร ฉันใจหายแวบเมื่อเห็นแม่อยู่ในทางงวงวอร์มขาวยาวกับเสื้อยืด ผมหยักศกเกล้าเป็นมวยสูง...นี่มันชุดเขียนบทละครนี่นา "ว่าไงจะเอมิลี" แม่ทักพร้อมทั้งมองไปรอบๆ "น้องชายลูกอยู่ที่ไหนล่ะ"

"เออ อยู่ที่นี่ไงครับ" เบ็กเกตต์โบกมือแสดงตัวอยู่ข้างฉัน

"ดีเลยจ่ะ" แม่บอก "แม่ว่าจะโทรหาลูกๆ อยู่พอดี เราต้องประชุมครอบครัวกันหน่อย"

"เดี๋ยวค่ะ" ฉันรีบพูดพร้อมกับก้าวไปข้างหน้า "แม่คะ หนูอยากคุยกับพ่อแม่ เรื่องสโลน..."

"ประชุมครอบครัว!" พ่อโพล่งเสียงดังมาจากในห้องครัว เสียงทั้งหุ้มและดังสนั่น เป็นเหตุผลให้พ่อได้รับมอบหมายให้สอนช่วงแปดโมงเช้า...คือพ่อเป็นหนึ่งในศาสตราจารย์เพียงไม่กี่คนในภาควิชาภาษาอังกฤษที่สามารถทำให้เด็กปีหนึ่งหลับไม่ลง "เบ็กเกตต์! เอมิลี!" พ่อก้าวออกมาจากห้องครัวแล้วจะพริบตาพริบๆ เมื่อเห็นเรา "ไอ้ ทันใจดีแฮะ"

"พ่อคะ" ฉันรีบพูดก่อนที่อะไรๆ จะเลยเถิดไปไกล "หนูต้องคุยกับพ่อแม่หน่อย"

"เราก็ต้องคุยกับลูกเหมือนกัน" แม่ว่า "เมื่อคืนพ่อของลูกกับแม่คุยกันเรื่อยเรื่อย แล้วก็...สกอตต์ เราเริ่มคุยเรื่องนั้นกันได้อย่างไรนะ"

"เพราะโคมไฟอ่านหนังสือของคุณหลุดขาดน่าจะสิ" พ่อพูดพลางก้าวเข้าไปใกล้แม่ "แล้วเราก็เริ่มคุยกันเรื่องกระแสไฟฟ้า"

"ใช่ๆ" แม่พยักหน้าหงิกๆ "ถูกต้องเลย เราเลยคุยกันไปถึงเรื่องเอดิสันตามด้วยเทสลา จากนั้นก็เรื่องเอดิสันและเทสลา แล้ว..."

"รู้สึกที่เราจะได้ละครเรื่องใหม่แล้วละ" พ่อพูดต่อให้ พร้อมกับมองไปที่ห้องอาหาร ฉันเห็นว่าทั้งคู่ตั้งแล็บที่ออปสองเครื่องหันหน้าเข้าหากันเอาไว้แล้ว "เราแค่จะลองต่อยอดโอเดียกันเล่นๆ สุดท้ายมันอาจจะไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันก็ได้"

ฉันพยักหน้า แต่รู้ยู่เต็มอกพร้อมความรู้สึกใจแป้วว่ามันเป็นชิ้นเป็นอันแล้วแน่ๆ พ่อแม่เป็นแบบนี้มาหลายครั้งจนทั้งคู่รู้ว่าได้โอเดียเด็ดๆ ที่คุ้มค่าพอให้ไปมหาสิณค้ำมาทั้งซูเปอร์ฯ แบบนี้ ฉันรู้แกวัดี พ่อแม่จะพูดเหมือนไม่มีอะไรมาเวลาเจอโอเดียโดนๆ แต่ถ้าเรื่องไหนเอามาคุยกันชะงัดเดินใหญ่โต คิดไปไกลทั้งที่ยังไม่ได้เริ่มเขียน แบบนี้แป็บเดียวไฟก็มอด

"เพราะเงินช่วงนี้พวกเราคงต้องหมกมุ่นกับงานกันนิดนึง" แม่พูดแบบรู้เลยว่าน้อยกว่าความเป็นจริงไปมาก "พวกเราซื้อเลบียงมาทั้งไว้แล้ว" แม่ผายมือไปที่ห้องครัว ฉันเห็นถั่วแช่แข็งจุ่มไปกับเบอร์รี่โตแบบเข้าเวฟกำลังเริ่มละลายอยู่ในนั้น "ส่วนเงินฉุกเฉินก็อยู่ในหอยสังข์" เปลือกหอยสังข์ที่วางนี่คืออุปกรณ์ประกอบฉากจากละครบรรดเวย์เรื่อง**บั๊กจอยซ์** ซึ่งเป็นละครที่ประสบความสำเร็จที่สุดของพ่อแม่ และตอนนั้นนอกจากถูกนำมาใช้เป็นทีเก็บเงินจ่ายตลาดแล้ว มันยังถูกเอามาวางกันคู่มือทำอาหารกองโตอีกด้วย "สัปดาห์นี้เบ็กเกตต์ต้องไปค่ายช่วงกลางวัน เพราะงั้นก็ลงตัวแล้ว แอนนาเบลก็ไปด้วย" สงสัยแม่จะสังเกตเห็นสีหน้าไม่พอใจของเบ็กเกตต์ละมั้ง

"แล้วการไปแคมป์ล่ะครับ" น้องถาม

"ก็ยังไม่ไปอยู่" พ่อบอก และสงสัยพ่อจะเห็นสีหน้าตื่นตระหนกของฉันละมั้ง พ่อเลยรีบเสริมว่า "แค่พ่อกับน้องชายลูกเท่านั้น ลูกผู้ชายตระกูล

ฮิวจ์สกลางป่าเขาลำเนาไพร"

"แต่..." เบ็กเกตต์มองเข้าไปในห้องอาหาร คิ้วขมวดหากัน

พ่อโบกไม้โบกมือ "ต้องรอเดือนกรกฎาคม ค่อยไปนี่" พ่อบอก "แล้วอีกอย่างพ่อว่าไอเดียละครเรื่องนี้ก็คงไม่ได้เป็นชิ้นเป็นอันอะไรมาทรอกน่า"

"แล้วลูกจะอะ เอ็ม" แม่ถาม แต่ร่างกำลังเคลื่อนเข้าใกล้ห้องอาหาร เข้าไปทุกที เหมือนมันมีแรงโน้มถ่วงของมันเองยังงี้ยังงั้น "ลูกมีแผนสำหรับช่วงหน้าร้อนรึยัง"

ฉันขบริมฝีปาก สโลนกับฉันวางแผนหน้าร้อนไว้ตั้งเยอะ เราซื้อตั๋วคอนเสิร์ตเอาไว้แล้ว เธอบอกฉันว่าเธอทำอะไรบางอย่างที่เรียกว่าแผนที่ 'รวมร้านพิซซา' เอาไว้ ส่วนฉันก็คิดว่าหน้าร้อนนี้เราจะไปหาร้านคัพเค้กที่อร่อยที่สุดในเมืองสแตนวิชกัน สโลนวางแผนให้เราสองคนไปหา 'หนุ่มฤดูร้อนในดวงใจ' แต่ก็ยังไม่ได้ลงรายละเอียดว่าจะหาด้วยวิธีไหน เราลือกันว่าเสาร์อาทิตย์ที่จะไปทะเลตลาดนัดหลายแห่งในย่านอัสเพตเตต ซึ่งสโลนก็ไปดูตลาดเลามาล่วงหน้าแล้วสองสามเดือน ส่วนฉันก็ลือกันว่าเสาร์อาทิตย์ที่เราจะไปดูหนังแบบ DRIVE-IN* ไว้เหมือนกัน โดยเลือกวันที่มีเรื่องควบลูกสาว สโลนวางแผนว่าจะไปหาเพื่อนใหม่ที่มีสระว่ายน้ำในบ้าน และตั้งใจที่จะเล่นมินิกอล์ฟชนะฉันให้ได้ในหน้าร้อนนี้ (ฉันมีทักษะด้านนี้อย่างน่าประหลาด แถมยังได้ค้นพบอีกว่าสโลนเป็นพวกขอมใครไม่ได้ในเกมที่มีของรางวัลเป็นตุ๊กตาสัตว์ตัวเล็กๆ มาล่อตาล่อใจ) ฉันอยากฝึกเต้นท่าซอมบี้แบบในมิวสิกเพลงทริลเลอร์ ส่วนสโลนอยากเต้นตามมิวสิกวิดีโอของลอนดอน มัวร์ อันที่สมาคมพ่อแม่ผู้ปกครองประท้วงกันยกใหญ่ นั่นล่ะ

แน่นอนว่า ณ จุดหนึ่งพวกเราจะต้องหางานพิเศษทำ ซึ่งก็ตัดสินใจกันแล้วว่าเอาเป็นงานง่ายๆ ที่ทำด้วยกันได้ก็พอ อย่างฤดูร้อนที่แล้วตอนเรา

* Drive-in โรงหนังแบบอเมริกัน ให้ผู้ชมขับรถเข้าไปจอดดูภาพยนตร์กลางแจ้ง

Since You've Been Gone

ไปเป็นเด็กเลิร์ฟในสโมสรสแตนวิชคืนทริคลับ...สโลนได้ทิปมากกว่าใครเพื่อน ส่วนฉันได้ชื่อเสียงในฐานะผู้เชี่ยวชาญการเติมซอสมะเขือเทศหลังเลิกงาน ตอนดึก เรายังมีตารางเวลาอีกหลายช่องที่ยังไม่ได้ลงกิจกรรมอะไรไว้... เวลาหลายชั่วโมงต่อเนื่องกันที่เราจะไปเดินเล่นชายหาดหรือไปไหนมาไหน โดยไม่มีแผนอะไรนอกเหนือจากการซื้อโดเอ็ดโค้กแก้วสูงดื่มกัน สโลนคือ หัวใจ...คุณไม่ต้องการอะไรมากกว่านี้หรอกในการที่จะทำให้วันพุทธธรรมดาๆ กลายเป็นวันที่สนุกสนานที่สุดในชีวิต

ฉันกลืนน้ำลายเอื้ออึ้งขณะครุ่นคิดถึงแผนการเหล่านี้ สิ่งต่างๆ ที่ฉัน คิดจะทำตลอดช่วงหน้าร้อน ซึ่งอยู่ดีๆ ก็พลันมลายหายไปกับตา ฉันคิดขึ้นมา ว่าถ้าสโลนอยู่ตรงนี้ด้วย การที่อยู่ๆ พ่อแม่ยุ่งจนแทบไม่สนใจว่าฉันจะกลับบ้านก็โหมงกี้ยามมันก็คงดี เพราะหน้าร้อนนี้อาจกลายเป็นมหากาพย์ที่สุดในชีวิตไปเลยก็ได้ ฉันเห็นภาพหน้าร้อนแบบที่อยากได้ แบบที่ฉันควรจะได้ กำลังรีบหรี้อเลือกรางเหมือนภาพลวงตาในทะเลทราย ก่อนจะหายวับไป

"เอมิลี?" แม่เรียก ฉันเลยหันกลับไป แม่อยู่ในห้องเดียวกันกับฉัน ในทางเทคนิคแล้วกำลังมองฉันอยู่ แต่ฉันรู้เลยว่าใจของพ่อแม่ตอนนี้ล่องลอย ไปอยู่ที่บัทละครแล้ว ฉันคิดขึ้นมาแวบหนึ่งว่าจะพูดเรื่องสโลน พยายาม ให้ทั้งคู่ช่วยคิดว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่ก็รู้อยู่เต็มอกว่าทั้งคู่คงจะรับปาก หนักแน่น แต่แล้วพอไปคิดเรื่องทะเลสาบกับเอ็ดสันอีกเดี๋ยวก็ลึกลับนิท

"หนู...หนูกำลังวางแผนอยู่ค่ะ" ฉันบอกออกไปในที่สุด

"ฟังดูดีนะ" พ่อพยักหน้าหงิกๆ ส่วนแม่ยิ้มเหมือนได้คำตอบที่พอใจแล้ว ทั้งที่ฉันยังไม่ได้บอกกิจกรรมอะไรออกไปแม้แต่อย่างเดียว แต่เห็นชัดว่า ทั้งคู่อยากปิดเรื่องนี้ออกไปพ้นตัว ถือเสียว่าพวกลูกๆ ลงตัวแล้วไม่มาก ก็น้อย ตัวเองจะได้ไปทำงาน พ่อแม่เดินเข้าไปในห้องอาหารซึ่งมีแล็บท็อป ส่องแสงเรืองเหมือนเพรียกหา ฉันถอนหายใจและกำลังจะเดินเข้าครัว

ไปเอาอาหารแช่แข็งเข้าตู้เย็นก่อนมันจะเสีย

"อ้อ เอ็ม" แม่โผล่หน้าออกมาจากห้องอาหาร ฉันเห็นพอนั่งอยู่บนเก้าอี้แล้ว เปิดแล็ปท็อปดูหนังพร้อมลุยมาก "มีจดหมายถึงลูกนะ"

หัวใจฉันเต้นช้าลง แต่แล้วก็เต้นเร็วเป็นสองเท่า มีแค่คนเดียวที่ชอบส่งจดหมายหาฉันเป็นประจำ จริงๆ ไม่ใช่จดหมายด้วยซ้ำ...ต้องเรียกว่า ลิสต์ต่างหาก "อยู่ไหนคะ"

"ไมโครเวฟ" แม่พูดจบก็กลับเข้าไปในห้องอาหาร ส่วนฉันรีบพุ่งปราดไปที่ห้องครัว ไม่สนใจเบอร์รีโตที่กำลังละลายอีกต่อไปแล้ว ฉันปิดทีวีดูแพ็กโหลออกไปแล้วก็เจอมันตั้งพียงอยู่ข้างเตาไมโครเวฟเหมือนเป็นเศษกระดาษ อยู่ข้างๆ ใบเสร็จค่าตัดต้นไม้

มันจ่าหน้าถึงฉัน และเป็นลายมือของสโลน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

***